

РЕШЕНИЕ

№ 11014

гр. София, 26.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 63 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ АТ. ПИРОНЕВ

при участието на секретаря ГАЛИНА ЦВ. ГОРАНОВА ШИПОВАЦ като разглежда докладваното от СВЕТОСЛАВ АТ. ПИРОНЕВ Гражданско дело № 20221110130483 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на „Е 2“ АД срещу „П“ ЕАД.

Ищецът твърди, че между него и ответника съществували търговски взаимоотношения, в рамките на които продал на ищеца отпадъци от опаковки с код 15.01.02. – опаковки от пластмаса на стойност 3934,08 лв. с ДДС, за което имало издадени фактури № 1000001356 от 09.09.2019г., № 1000001357 от 12.09.2019г. и № 1000001358 от 20.09.2019г., които не били заплатени от ответника. Моли ответникът да бъде осъден да му заплати посочената сума, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 01.03.2022г. до окончателното плащане, както и 975,16 лв. – мораторна лихва за периода от 16.09.2019г. до 28.02.2022г.

Ответникът е депозирал по реда на чл. 131 ГПК отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове като неоснователни. Отрича наличието на договорни отношения с ищеца, както и че ищецът е доставил твърдените количества. Възразява лицето Д Я да е негов представител. Моли за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, намира следното:

Предявените обективно съединени осъдителни искове са с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл. 327, ал. 1 ТЗ и чл. 309а, ал. 1 ТЗ вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД. В тежест на ищеца е да докаже, че между него и ответната страна е възникнало твърдяното облигационно отношение във връзка с продажбата на твърдените от него количества отпадъци от опаковки с код 15.01.02. – опаковки от пластмаса; че ответникът е получил уговореното количество отпадъци (а в случай, че се позовава на приложените към исковата молба кантарни бележки – че лицето Д Я е било надлежен представител на ответника или

лице, което без представителна власт е действало от негово име, за което ответникът е узнал), стойността на уговореното възнаграждение, а по иска за мораторна лихва е в тежест на ищеца да докаже размера на дължимата главница, изпадане на ответника в забава, размера на дължимата лихва за забава. При установяване на горните обстоятелства е в тежест на ответника да докаже, че се е противопоставил на извършените от негово име без представителна власт действия след узнаването им, евентуално, че е погасил задълженията си към ищеца.

От приложените по делото доказателства е видно, че ищецът е издал фактури № 1000001356 от 09.09.2019г., № 1000001357 от 12.09.2019г. и № 1000001358 от 20.09.2019г. От приетата по делото и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза се установява, че въз основа процесните фактури ответникът е издал протоколи по чл. 117 ЗДДС, включил ги е в дневника за покупки и се е ползвал от данъчен кредит по тях.

По въпроса за това какво е доказателственото значение на неподписаните от страните фактури в съдебната практика е налице многобройна и непротиворечива съдебна практика. В същата се приема еднозначно, че неподписаната от получателя фактура, която не е отразена в счетоводните регистри на двете страни, не е вписана в дневниците за покупко-продажби и справките – декларации по ЗДДС и по която не е ползван данъчен кредит от задължената страна сама по себе си не установява получаване на стоката, нито доказва сключване на договор за търговска продажба (вж. напр. Решение № 67/31.07.2015г. по т.д. № 631/2014г., II ТО, ВКС, Решение № 218 от 06.01.2017г. по т.д. № 3572/2015г., I ТО, ВКС и мн. др.). В същото време няма никакво съмнение, че включването им в дневника за покупко-продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит, представляват **недвусмислено признание** на задълженията (Решение № 65 от 24.04.2012г. по т.д. № 333/2011г. на ВКС, II т.о, Решение № 7 от 22.02.2011г. по т.д. № 264/2010г. на ВКС, I т.о., Решение № 47 от 08.04.2013г. по т.д. № 137/2012г., II т.о., ВКС, Решение № 185 от 10.02.2016г. по т.д. № 2928/2014г. на I т.о., ВКС, Решение № 42 от 19.04.2010 г. по т. д. № 593/2009 г. на ВКС, II т. о., Решение № 172 от 13.01.2016г. по т.д. № 2535/2013г. на I т.о., ВКС и мн.др.). Приема се още, че ако възложителят, респ. негов представител, е отразил сделката в счетоводните регистри и е ползвал правото на приспадане на данъчен кредит е налице приемане от поръчващия на фактически изпълнените работи, дори ако не е подписан двустранен приемо-предавателен протокол (Решение № 178 от 13.10.2017г. по т.д. № 638/2017г., II ТО, ВКС).

При това положение следва да се приеме за доказано наличието на облигационно правоотношение по твърдения в исковата молба договор, изпълнението на договора от страна на ищеца и размера на дължимото възнаграждение. Следователно предявеният иск за сумата 3934,08 лв. с ДДС се явява основателен и като такъв следва да се уважи изцяло.

С оглед акцесорния им характер се явяват основателни и претенциите за законна лихва за периода от депозиране на исковата молба до окончателното плащане, както и иска за мораторна лихва за периода от 16.09.2019г. до 28.02.2022г. до изчисления от вещото лице размер от 842,11 лв. За разликата над тази сума до пълния предявен размер от 975,16 лв., предявеният иск за мораторна лихва се явява недоказан и като такъв следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК, ищецът има право на разноси, определени съобразно уважената част от предявените искове, както следва: 201,74 лв. – държавна такса, 1459,30 лв. – адвокатско възнаграждение и 291,86 лв. – разноси за вещо лице. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ответникът има право на разноси определени съобразно отхвърлената част от предявените искове, но в случая такива не следва да се присъждат, тъй като не са ангажирани доказателства за действителното им извършване.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „П“ ЕАД, с ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Б... **ДА ЗАПЛАТИ** на „Е 2“ АД, с ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. Ямбол, Индустриална зона, ул. „....“ № 13 следните суми: **3934,08 ЛЕВА** – неплатена цена на отпадъци от опаковки с код 15.01.02. – опаковки от пластмаса, за която има издадени фактури № 1000001356 от 09.09.2019г., № 1000001357 от 12.09.2019г. и № 1000001358 от 20.09.2019г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 01.03.2022г. до окончателното плащане, **842,11 ЛЕВА** - мораторна лихва за периода от 16.09.2019г. до 28.02.2022г., както сторените по делото разноси, а именно: **201,74 ЛЕВА** – държавна такса, **1459,30 ЛЕВА** – адвокатско възнаграждение и **291,86 ЛЕВА** – разноси за вещо лице, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за мораторна лихва за разликата над уважения размер от 842,11 лв. до пълния предявен от 975,16 лв.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийски градски съд, чрез Софийски районен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се връчат на страните.

Районен съдия:

РЕШИ:

Съдия при Софийски районен съд: _____